

EGYÉNI HANGON, A KÖZÖSSÉG NEVÉBEN

BESZÉLGETŐTÁRS DR. LACZKÓ ANDRÁS

Baka István a Kincskereső ifjúsági irodalmi folyóirat munkatársa. Indulása sikeresnek mondható.

Először a Tiszatáj közölte verseimet 1969-ben. Ilia Mihály javaslatára. Akkor én 20 éves voltam, másodéves bölcsészhallgató a szegedi egyetemen. A Kortárs 1972 szeptemberében mutatott be, s azóta rendszeresen közöl. Most jelent meg az első kötetem.

– Mi a versírás célja?

 - A versírásnak inkább oka van, de ezek az okok nemcsak a költőben vannak meg. Szerintem az kerüljön a versbe, ami mindannyiunkat szorongat, illetve azok az érzelmek, élmények, amelyek már annyira általánosak, hogy egy nagyobb közösség ismerhet magára bennük. És persze hozzon létre valami szépet a vers.

– Milyen emberi erényeket hiányol?

– A ma emberében túlfejllett az a tudat, hogy értékét két dolog határozza meg: milyen helyet foglal el egy hierarchiában, és hogy e helyhez mértén milyen anyagiakkal rendelkezik. E kettő közti feszültség vagy a könnyen felbomló harmónia elfeledteti vele, hogy egy nagyobb közösség egyik tagja.

[illegible]

 - Nem sok jogom van hozzászólni ... Mint „kiugrott” tanárnak, aki ráadásul kezdő korában hagyta ott a pályát. Irodalmat és orosz nyelvet tanítottam szakközépiskolában. Első megdöbbenésem az volt, hogy úgy vezették be az új irodalomtanítási módszert, hogy nem írtak hozzá tankönyvet ... Nem tudom, mit szólnának hozzá az egyetemisták, ha ezután csak kézírásos jegyzeteikre támaszkodhatnának. S nem tudom, érdemes-e továbbtanulni

szálain

plógnék –
zsinórokon a báb.

[illegible]

Ki kényszerít

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

